

Až Šojgu odejde - PUTIN CHYSTÁ NEJVĚTŠÍ PERSONÁLNÍ PŘEKVAPENÍ

- CZ24 News | 28. června 2023

RUSKO: Všichni čekají na nejhlasitější rezignaci od začátku SVO, a ta stále nepřichází. Kdy prezident vymění ministra obrany? K odpovědi na tuto otázku je třeba se podívat na to, jak Vladimir Putin konstruuje svou personální politiku v těch nejtěžších případech.

Možná hlavní otázkou současné ruské vnitřní politiky je: kdy bude poslán do výslužby ministr obrany Sergej Šojgu? Po středníku nebo možná tři tečky v příběhu ozbrojené vzpoury Jevgenije Prigožina a skupiny Wagner, vzrušuje tato otázka úplně všechny v zemi. Odpovídají na ni odborníci, politologové i zdroje Tsargradu ve stylu nezapomenutelné anekdoty: „Čekajte, podrobnosti písemně“.

Odvolat, ale neohnout se ...

Na jedné straně se po tom, co se stalo, zdá Šojguova rezignace nevyhnutelná. Už proto, že v očích veřejného mínění je zodpovědný za všechno, co se v ozbrojených silách děje, tedy i za vzpouru.

Na druhou stranu však každý ví, že ruský prezident Vladimir Putin se pod tlakem nikdy neohýbá. Vzhledem k tomu, že požadavek Šojguovy rezignace byl doslova napsán na transparentech Wagnerových kolon táhnoucích na Moskvu, nepřipadá v úvahu uposlechnutí tohoto požadavku ani poté, co nebezpečí vzpoury pominulo.

Prezidentův mluvčí Dmitrij Peskov 24. června prohlásil, že personální přesuny na ministerstvu obrany nebyly během rozhovorů s Prigožinem projednávány:

„Tyto otázky spadají podle Ústavy Ruské federace do výlučné pravomoci a kompetence vrchního velitele, takže tato témata mohla být během zmíněných kontaktů jen stěží projednávána“.

Toto popření samozřejmě nezastavilo proud úniků a zvěstí, že Šojgu se přece jen chystá odejít. Nicméně pozdě večer 26. června všichni viděli ministra obrany (z nějakého důvodu v civilním obleku) během setkání prezidenta s šéfy bezpečnostních složek. Na začátku tohoto setkání Putin poděkoval všem účastníkům za jejich práci v posledních dnech. Poděkování se proto dostalo i Šojguovi.

Téma rezignace ministra obrany může být ještě nějakou dobu aktuální, ale prognózy na toto téma se nebudou hned podobat pravdě – takový závěr můžeme učinit nasloucháme-li odborníkům.

„Ukazuje se, že Šojgu nyní odvolán nebude“, – říká politický analytik Sergej Markov. Ten však připouští, že možná Šojgu nebude odvolán ani degradován, ale převeden na rovnocennou pozici.

„Někdo, kdo Putinovi nerozumí, se mohl domnívat, že Putin oznámí personální změny. Putin však pod tlakem nic nedělá. A personální změny proto přijdou mnohem později“ – uzavírá expert.

To samozřejmě nepopírá postřehy politologů, že „24. června byl Šojgu vyřazen ze seznamu politických aktérů“, tj. dočasně nebo trvale ztratí vliv na běh událostí, včetně vlastní kariéry. Neměli bychom se však spoléhat na zvěsti, podle nichž „rezignační dopis už leží na prezidentově stole“.

Může to být i pravda, ale to se dozvíme až po jeho podpisu.

Kdy by se tak mohlo stát?

Mistr překvapivých tahů

Když mají experti charakterizovat Putinův styl, shodují se, že je velkým mistrem bleskových úderů, a

to v situaci, kdy se zdá, že má extrémně krátkou „lavičku náhradníků“. V této souvislosti se jako první vybaví jeho jmenování Michaila Fradkova (v současnosti ředitele Ruského institutu strategických studií) předsedou ruské vlády v roce 2004. Bezprostředně před jeho jmenováním nebylo Fradkovovo jméno zmiňováno v žádných prognózách či analýzách, ať už v médiích nebo pro potřeby jednotlivých politiků či korporací. Ve skutečnosti o rozhodnutí jmenovat Fradkova premiérem místo Michaila Kasjanova, věděl před zveřejněním dekretu pouze jediný člověk – sám Vladimir Putin. A toto rozhodnutí bylo pro politické elity šokem právě proto, že rozbilo všechny předpoklady a představy o tom, jak se v politickém systému dělá kariéra.

Také jmenování předchůdce Sergeje Šojgu, Anatolije Serďukova, do funkce ministra obrany v roce 2007, bylo určitým překvapením. Tehdy se zdálo samozřejmé, že ministrem obrany by se měl stát civilista. Přesun na tuto pozici však sotva kdo předvídal. Ať už dnes hodnotíme Serďukovovo působení jakkoli, nelze přehlédnout, že Putinův oblíbený prvek překvapení byl přítomen. „Zamíchal kartami“ všem, kteří do ministerského křesla vkládali své naděje a ambice.

Stejně ikonickým příkladem prezidentova stylu personální politiky může být jmenování současného premiéra Michaila Mišustina. Při zpětném pohledu se zdá, že „všichni čekali“ na rezignaci Dmitrije Medveděva a všichni se shodují, že efektivní šéf daňové služby byl v té době nejlepším kandidátem na post premiéra. Ve skutečnosti je však třeba připustit, což „pamětníci nepřipomenou“, že Mišustin byl téměř stejným „černým koněm“ jako svého času Michail Fradkov, přestože úkoly, které musel v roce 2020 řešit, byly skutečně velmi dobře známé.

Tím však překvapení Mišustinova jmenování nekončí. Jeho předchůdce Dmitrij Medveděv prostě neskončil – dostal dosud neexistující funkci místopředsedy Rady bezpečnosti, tedy přímého zástupce Vladimira Putina. Tímto způsobem byl realizován „horizontální posun“ – zdánlivě nemožný pro nejvyšší funkci výkonné moci země. Ale i nemožné je možné, když o personálních otázkách rozhoduje sám Putin.

To vše jsou příklady takřikajíc prvořadých jmenování, příklady jmenování, jejichž osud sledovala celá země. Pokud půjdeme o něco níže a podíváme se například na jmenování šéfů jednotlivých ruských regionů, musíme přiznat, že očekávaná personální rozhodnutí jsou výjimkou z pravidla. V Tambovské oblasti nikdo nečekal, že se Maxim Jegorov, náměstek federálního ministra stavebnictví, stane v roce 2021 gubernátorem. Nikdo nečekal, že se admirál Sergej Menajlo stane prezidentským vyslancem na Sibiři poté, co rezignoval na funkci gubernátora Sevastopolu, a pak znovu na funkci gubernátora, ale už Severní Osetie, i když při zpětném pohledu se zdá, že nikdo nemohl přijít s logičtějším řešením. Sergeje Nosova, starostu Nižního Tagilu v Magadanu, nikdo nečekal... Výčet by mohl pokračovat tak dlouho, že by vystačil na tučet takových článků.

Co z toho plyne

Vladimir Putin se jen tak „nepodvolí tlaku“. Zdá se, že svou personální politiku záměrně strukturuje tak, aby možnost nátlaku eliminoval. Tak, aby jakékoli jmenování mohlo být založeno pouze na jeho osobním rozhodnutí. To samozřejmě zcela nezajišťuje ochranu před klanovou příslušností nově jmenovaného. Říká se, že „Kreml má mnoho věží“ a každý významný vůdce patří k jedné z nich. Ale přesto nikdo v žádné věži nemůže říci, co diktuje prezidentovo rozhodnutí. Ani po rezignaci Sergeje Šojgua a jmenování nového ministra to nikdo nebude schopen říci.

To mimochodem znamená, že ti, kdo nyní trvají na tom, aby se nahlas říkalo „Djumin“ nebo „Surovikin“, prokazují generálům medvědí službu. Čím častěji se o někom mluví jako o nadějném, tím menší je pravděpodobnost, že bude vybrán.

A Šojgu samozřejmě odstoupí. Určitě. Rozhodnutí prostě padne, až to budeme nejméně čekat.

[ZDROJ](#)

Překlad: St. Hroch/belobogSk